

WIENER BLOED

FRANK TALLIS

WIENER BLOED

Verzamelde Werken van
Liebermann, deel 2

Vertaald door
Maaïke Bijnsdorp en
Lucie Schaap

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Copyright © 2006 Frank Tallis
Oorspronkelijke titel *Vienna Blood*
Oorspronkelijk uitgegeven bij Century
Copyright Nederlandse editie © 2010 Maaïke Bijnsdorp, Lucie Schaap en
Uitgeverij De Vliegende Hollander
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Omslagontwerp Wil Immink Design
Foto auteur Alain Longeaud

ISBN 978 90 495 0027 6

NUR 305

www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

FSC
Mix

Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091

www.fsc.org

© 1996 Forest Stewardship Council

de vliegende hollander

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 0646 1

DEEL EEN

De ideale verdachte

1

De Italiaan maakte een uitval. Voor een kleine, slanke man was hij opvallend gespierd. Wat hij tekortkwam aan lengte, werd ruimschoots gecompenseerd door zijn scherpe blik en verbazingwekkende snelheid.

Liebermann wist de steek van de floret met succes te ontwijken, maar verloor zijn evenwicht. Daardoor lukte het hem niet te riposteren en kon zijn tegenstander nog een pas voorwaarts zetten. De floret van de Italiaan kwam gevaarlijk dicht bij de beschermende, gewatteerde stof over Liebermanns hart. Toen hij zijn evenwicht had hervonden, koos Liebermann voor een passé: hij schoot langs de Italiaan en deed een paar stappen naar achteren. Zweet druppelde langs zijn verhitte wang omlaag. De Italiaan schokschouderde en liep weg, terwijl hij met een onverschillig gebaar zijn floret boog. Na een paar passen draaide hij zich met een snelle beweging om en ging in de stelling staan met zijn kin arrogant in de lucht. Liebermann schoof naar voren.

De Italiaan leek zich te ontspannen. Zijn floret zakte iets omlaag en zijn greep leek te verslappen. Die subtiele verandering ontging Liebermann niet en hij sloeg meteen toe. Een hard en schel gekletter werd gevolgd door het snerpen van over elkaar krassend metaal: de floret van de Italiaan gaf mee, bood geen weerstand. Liebermann wilde zichzelf al feliciteren in de overtuiging dat hij zijn tegenstander had weten te verrassen, maar de verslapping bleek ingegeven door tactische overwegingen. De kling van de Italiaan omcirkelde dehandig die van Liebermann en wist die met een kringwering te verdringen, waarna de punt van de floret van de Italiaan opnieuw moeiteloos door Liebermanns verdediging drong. Liebermann trok zich terug. Hij voerde een aantal afwerende manoeuvres uit en wist zo de hernieuwde felle aanval van de Italiaan maar net te pareren.

Ze draaiden om elkaar heen, waarbij de klingen elkaar af en toe kort raakten.

‘U had bedacht moeten zijn op mijn *froissement*, dokter,’ zei de Italiaan korzelig. Hij tikte met zijn vinger tegen zijn slaap en voegde eraan toe: ‘Nadenken, dokter! Als u niet nadenkt, is alles verloren.’

Liebermann bestudeerde het verhullende ovaal van *signor* Barbasetti’s masker, in de hoop er iets van menselijkheid in te ontdekken – een vergoelijkende uitdrukking of een zweem van een glimlach wellicht. Door het gaas was echter niets te zien.

Hun floretten sloegen opnieuw tegen elkaar en de klingen schitterden in een straal vroege ochtendzon. Een zwerm luie stofdeeltjes werd meegezogen in een miniatuurcycloon van verplaatste lucht.

Barbasetti koos voor een aanval waarbij hij van lijn veranderde, waardoor hij Liebermann naar achteren dwong. De jonge arts werd er echter niet door van zijn *à propos* gebracht en maakte een opzettelijk onhandige beweging, waarmee hij een voorspelbare, krachtige stoot van Barbasetti uitlokte. Liebermann wist die te ontwijken en sloeg toen de Italiaan hem passeerde tegen het sterk van zijn floret – Barbasetti moest het wapen bijna loslaten.

‘Bravo, dokter,’ lachte Barbasetti. ‘Een uitstekende *falso!*’

‘Dank u, *signore*.’

Barbasetti bleef stilstaan en bestudeerde de kling van zijn floret aandachtig.

‘Eén momentje, dokter.’

Barbasetti liep naar de andere kant van de schermzaal en drukte de greep van zijn floret tegen het oppervlak van een versleten houten tafel. Vervolgens hing hij een klein ijzeren gewicht aan de punt en keek hoe de kling boog. De lichte kromming ontlokte de opmerkzame Italiaan een onbestemd gegrom.

‘Is alles in orde, *signore*?’ vroeg Liebermann.

‘Ik geloof het wel,’ antwoordde Barbasetti. De Italiaan rechtte zijn rug, kwam met ferme pas teruglopen en waarschuwde zijn leerling: ‘En garde.’

Meteen begonnen ze weer en Liebermanns floret gleed langs de kling van zijn tegenstander tot de kommen op elkaar botsten. De schermmeester duwde door en Liebermann werd achteruit gewor-

pen: hij kwam ongelukkig neer, maar kon toch nog een indrukwekkende wering in zijn val uitvoeren.

Barbasetti degageerde.

‘Een stuk beter.’

Liebermann zag dat de bouton aan het eind van zijn floret trilde – hij was moe. Na de les zou hij naar het kleine koffiehuis vlak bij het Anatomisch Instituut gaan voor koffie en een croissant. Op een lege maag zou hij het niet lang volhouden...

‘En garde!’ blafte Barbasetti weer. De Italiaan had gemerkt dat zijn leerling afgeleid was. Liebermann stond versteld van het inzicht van de schermmeester.

Opnieuw raakten de klingen elkaar en het gekletter van strijdend staal weergalmde door de zaal. Liebermann had het idee dat ook signor Barbasetti vermoeid begon te raken. Zijn passen werden wat trager en zijn bewegingen iets minder precies. De Italiaan wist Liebermanns uitval te ontwijken, maar slaagde er niet in goed terug in de stelling te komen. Zodra Liebermann de onbeschermd borst zag, herkende hij de zeldzame kans. Opgewonden bij het vooruitzicht van de overwinning hief hij zijn floret, klaar om toe te slaan.

Maar de slag bleef onvoltooid.

Zijn lichaam verstarde, verlamd door de onverklaarbare druk die hij tegen zijn hart voelde. Toen hij omhoog keek zag hij daar het puntje van signor Barbasetti's floret, dat in de intercostale ruimte ter hoogte van de vijfde en zesde rib prikte.

Barbasetti drukte door en het koude staal boog omhoog.

‘Hoe kan dat nou?’ zei Liebermann.

‘U was niet geconcentreerd, dokter,’ zei de Italiaan. ‘Zo’n fout zou u beslist de wedstrijd kosten... en onder bepaalde omstandigheden zelfs uw leven.’

Barbasetti liet zijn floret zakken en stak hem toen ter saluut in de lucht.

Liebermann beantwoordde het gebaar beleefd. Ondanks de theatrale terechtwijzing van de schermmeester merkte de jonge arts beschaamd dat hij in gedachten nog steeds bij het koffiehuis in de buurt van het Anatomisch Instituut was: knapperig boterbladerdeeg, een pot pruimenjam en een kop sterke zwarte koffie.

2

Detective-inspecteur Oskar Rheinhardt volgde het pad dat door een parkachtige bosomgeving naar boven liep. Hij keek over zijn linkerschouder naar beneden en zag door de bomen een gedeelte van paleis Schönbrunn. Het was een heldere, koude ochtend en de rottende bladeren waren bros bevroren. Ze knisperden aangenaam onder zijn schoenen.

Rheinhardt was in geen jaren meer in de dierentuin geweest. Tijdens de wandeling moest hij denken aan de tijd dat zijn dochters nog klein waren – toen was hij hier vaak geweest. Hij herinnerde zich nog goed hoe Mitzi haar ogen wijd open had gesperd toen er een leeuw op haar af was gekomen en hoe Therese om de kwetterende aapjes had moeten lachen. De herinneringen kwamen vanzelf weer boven, goede herinneringen, even helder en bontgekleurd als de plaatjes van een prentenboek. Rheinhardt lachte in zichzelf, maar zijn opgewektheid werd enigszins getemperd door schuldgevoel en spijt. Zijn politiewerk snoepte steeds meer tijd van zijn persoonlijke leven af. Als hij niet met een onderzoek bezig was, lag er altijd wel een stapel administratie – een eindeloze berg formulieren die moesten worden ingevuld en rapporten die moesten worden geschreven. Hoe moest hij daarnaast nog tijd vinden om met zijn dochters naar de dierentuin te gaan?

In de verte doemde een gietijzeren hek op. Toen hij dichterbij kwam, herkende hij de krullerige, ver uit elkaar staande gouden letters boven de ingang: TIERGARTEN. Eronder liep een stevig gebouwde man in een lange winterjas rokend te ijsberen. Af en toe stond hij stil om met zijn voeten te stampen. Toen hij Rheinhardt in het oog kreeg, begon hij te zwaaien – een ietwat overbodig gebaar. Rheinhardt kon hem niet missen.

‘Goddank, u bent er,’ riep de man hem toe en hij liep hem tegemoet, de heuvel af.

Rheinhardt glimlachte en voelde zich verplicht zijn pas te versnellen.

‘Herr Pfundtner?’ De man knikte. ‘Inspecteur Rheinhardt.’

Ze schudden elkaar de hand.

‘Fijn, dat u zo snel kon komen,’ zei de directeur van de dierentuin. ‘Deze kant op, alstublieft...’ Hij zette er de pas in en begon meteen te praten.

‘Zoiets heb ik nog nooit gezien. Wie doet er nou zoiets? Gewoon weerzinwekkend. Zo zinloos dat ik bijna niet kan geloven dat het echt gebeurd is.’ Pfundtner stak zijn handen verbijsterd in de lucht en schudde zijn hoofd. ‘Wat moet ik nou? Hildegard is onvervangbaar. Zo’n prachtig exemplaar van een *Eunectes murinus* vinden we nooit weer! Ze was het lievelingsdier van de keizer, moet u weten. Hij zal er kapot van zijn.’

De twee mannen liepen langs de tijgerkooi. Een van de beesten kwam op hen af gesjokt en drukte zijn snuit tussen de tralies.

‘Hoe laat is het gebeurd?’ vroeg Rheinhardt.

‘Om zeven uur,’ zei Pfundtner.

‘Precies?’

‘Ja, het was voedertijd.’

‘Was er een verzorger bij?’

‘Ja, Herr Arnoldt. Cornelius Arnoldt. Hij is bewusteloos geslagen.’

‘Terwijl hij het dier aan het voeren was?’

‘Nee, hij was het voer aan het klaarmaken in de ruimte ernaast.’

Uit de keel van de tijger kwam een reutelend geluid. Een diep, gorgelend geluid, als water dat in een afvoer verdwijnt.

‘Kent u Herr Arnoldt?’

‘Ja, natuurlijk. Ik ken al mijn oppassers. Hij is een prima kerel.’

‘En de insluiper heeft Herr Arnoldt een klap verkocht en toen de sleutels gepakt?’

‘Ja.’

‘En daarna heeft hij zich toegang verschaft tot de kooi?’

‘Juist,’ zei de directeur.

De dierentuin was in de vorm van een fietswiel aangelegd, met paden die als spaken vanuit een centraal punt uitwaaierden. Alle gebouwen waren mosterdgeel geverfd, net als het aanpalende paleis. Die

overeenkomst in kleur hield de herinnering aan de oorspronkelijke functie van de dierentuin als koninklijke menagerie levend. Ze liepen op het achthoekige gebouw in het midden af, een fraai gebouw dat was gedecoreerd met sierurnen en gevlochten bas-reliëfs.

‘Hoe laat gaat u open?’ vroeg Rheinhardt.

‘Ik weet niet of we vandaag wel open moeten gaan. Mijn personeel is erg... aangeslagen.’

‘Dat zou wel sneu zijn voor uw bezoekers.’

‘Juist, inspecteur, heel juist. Wij hebben, net als u, onze plicht jegens de samenleving.’

‘En een heel belangrijke. Ik heb hier met mijn gezin talloos veel gelukkige middagen doorgebracht in het gezelschap van de dieren.’ Na een korte stilte voegde Rheinhardt daar nog aan toe: ‘Ik heb twee dochtertjes.’ Zijn aanvulling bleef in de lucht hangen.

De directeur keek hem aan en zei met een vaag lachje: ‘We doen ons best, inspecteur.’

‘Juist,’ antwoordde Rheinhardt die zich daarmee schalks het stopwoordje van de directeur toe-eigende. Ergens in een verre hoek van de dierentuin maakte een onbekend dier, hoogstwaarschijnlijk een exotische vogel, een hard krassend geluid. Toen ze voorbij het achthoekige centrale gebouw waren, sloegen de mannen rechtsaf en kwamen ten slotte bij hun bestemming aan.

Ze betraden het reptielenhuis via de achterdeur. Binnen was het warm en vochtig, heel anders dan de ijzige kou buiten. Een lange dierenverzorger stond in de smalle gang bij een open deur.

‘Deze kant op, alstublieft,’ zei Pfundtner. De oppasser drukte zich met zijn rug tegen de muur om de directeur en Rheinhardt langs te laten. De deur van het kleine kamertje ging naar buiten open. Binnen ontvouwde zich een merkwaardig tafereel. Een tweede oppasser zat met een verband om zijn hoofd op een houten stoel. Naast hem stond een ernstig kijkende heer in donker pak (blijkbaar de dokter die het verband had aangelegd) en links van hen was een witte plank te zien waarop verschillende karkassen lagen. Rheinhardt meende ook een verzameling bontvellen te zien, waarvan er een in een plas bloed lag.

‘Hoe is het met hem?’ vroeg de directeur met een knikje naar de gewonde oppasser.

‘Al een stuk beter,’ zei de arts en hij legde zijn hand op de schouder van zijn patiënt. ‘Een lichte hersenschudding, maar dat was te verwachten. Een paar dagen bedrust en hij is weer helemaal de oude.’

Rheinhardt ging de kamer binnen. ‘Mag ik Herr Arnoldt een paar vragen stellen?’

‘Natuurlijk,’ zei de dokter. ‘Maar ik weet niet of u daar veel aan zult hebben. Hij heeft last van retrograde amnesie.’

‘Wat betekent dat?’

‘Geheugenverlies,’ legde de dokter uit. ‘De meeste mensen met hoofdletsel hebben daar wel last van. Meestal gaat het dan om de herinneringen aan wat er gebeurde vlak voor het moment dat ze het bewustzijn verloren.’

‘In welke mate?’

‘Dat wisselt, maar Herr Arnoldt herinnert zich alleen nog dat hij vanochtend is opgestaan en heeft ontbeten.’

‘Is dat zo?’ vroeg Rheinhardt nu rechtstreeks aan de oppasser.

Herr Arnoldt probeerde op te staan.

‘Nee, nee,’ zei de dokter en hij duwde de oppasser zachtjes terug in zijn stoel. ‘Blijft u vooral zitten.’

Herr Arnoldt liet zich weer op zijn stoel zakken en keek naar Rheinhardt op.

‘Ik herinner me nog dat ik vanmorgen opstond en een paar eieren met ingemaakte komkommer heb gegeten.’

‘En verder?’ vroeg Rheinhardt.

‘Niks. Het volgende dat ik me herinner is dat ik hier bijkwam... op de grond. En Walter... Walter die me hielp.’

‘Walter?’

‘Dat ben ik,’ zei de oppasser op de gang. ‘Walter Gundlach. Ik was op weg naar de hyena’s toen ik zag dat de achterdeur openstond. Die zit meestal op slot, dus ik stak mijn hoofd even naar binnen om te kijken of alles in orde was. Herr Arnoldt lag op de grond.’

‘Waar?’

‘Hij lag half waar u nu staat en half op de gang.’

‘Ik zie geen bloed op de grond,’ zei Rheinhardt. ‘Heeft iemand al schoongemaakt?’

‘Er was geen bloed,’ zei de arts. ‘Er waren geen open wonden. Het

lijkt erop dat Herr Arnoldt met flink wat kracht op zijn achterhoofd is geslagen, maar niet met een wapen.'

'Waarmee dan wel?'

'Een gebalde vuist... een onderarm, misschien.' De arts wees naar de nek van zijn patiënt. 'De nek is gevoelig en ernstig gekneusd.'

'Hebt u verder niets gezien?' vroeg Rheinhardt aan Gundlach. 'Niets ongewoons?'

De oppasser schudde zijn hoofd.

'Nee, ik heb eerst Herr Arnoldt geholpen en ben daarna de directeur gaan halen.'

Rheinhardt keek weer naar de dokter.

'Is zijn geheugenverlies blijvend?'

'Dat is moeilijk te zeggen. Sommige mensen krijgen hun geheugen terug, anderen niet. Dat zullen we moeten afwachten.'

'Maar hoe groot is de kans dat hij het terugkrijgt?' wilde Rheinhardt toch weten.

De arts keek naar Herr Arnoldt, kneep zijn ogen tot spleetjes en perste zijn lippen op elkaar.

'Die kans is redelijk groot,' zei de dokter.

Net als de meeste medici gaf hij liever geen eenduidig antwoord.

Rheinhardt keek naar de gezichten om hem heen: de dokter, de directeur, de beklagenswaardige heer Arnoldt en zijn stevig gebouwde collega op de gang. Ze leken allemaal een belangrijke mededeling van hem te verwachten. Rheinhardt zei, niet helemaal op zijn gemak: 'Waar is het...' Hij kon het woord 'lichaam' niet over zijn lippen krijgen en zocht aarzelend naar een geschikter alternatief. 'Waar is het stoffelijk overschot, Herr Pfundtner?' Het leek een aanvaardbaar compromis, niet te antropomorf en toch respectvol.

De directeur wees naar een tweede deur, naast de stapel harige karkassen.

Rheinhardt draaide de knop om en duwde de deur open. De lucht die ontsnapte was zwaar van een vreemde, doordringende geur. Hij stapte over de drempel en bekeek de ruimte. Hij was terechtgekomen in een oerwereld. De slangenkuil leek op een grote kom met een aarden rand met stenen en tropische vegetatie. Een in de groei geremde boom helde met kromgebogen stam over de kuil, die gevuld was met

zwart, stilstaand water. Op het oppervlak daarvan dreven algenkolonies die een smaragdgroene archipel vormden. Aan de andere kant van de kuil stond een kale muur van waarachter de bezoekers konden kijken.

Rheinhardt hoorde de directeur achter zich zwaar ademen.

‘Wie zijn hier vanochtend geweest?’ vroeg Rheinhardt.

‘Ikzelf,’ antwoordde Pfundtner, ‘en Herr Gundlach.’

‘En u, dokter?’ riep Rheinhardt achterom. ‘Hebt u hier ook een kijkje genomen?’

‘Nee, inspecteur,’ zei de dokter. ‘Ik had het te druk met het welzijn van mijn patiënt.’ Hij klonk geïrriteerd.

Rheinhardt keek over zijn schouder naar de directeur. ‘Waar moeten we heen?’

‘Daarheen.’ Pfundtner wees.

‘Probeer precies dezelfde route te nemen als ik, Herr Pfundtner. En stap zo veel mogelijk op de stenen in plaats van op de aarde.’

‘Waarom?’

‘Voetafdrukken.’

Rheinhardt liep via de zacht glooiende helling, waarbij hij de rotsen als stapstenen gebruikte. Hij voelde ze iets wegzakken onder zijn gewicht, waardoor hij moeite moest doen om zijn evenwicht te bewaren. Het was onaangenaam vochtig in de kuil en er liepen zweetdruppels over zijn gezicht. Toen hij voorbij een grote, met zand bedekte rots was, zag hij het dier liggen. Ondanks het feit dat hij wist wat hij kon verwachten, stond hij versteld van het bizarre tafereel.

De slang was gigantisch – als een mythisch monster, een zeeslang of basilisk – maar haar afmetingen waren nog uitvergroot door de vreemde manier waarop het beest was toegetakeld.

‘Hildegard,’ zei de directeur.

Rheinhardt meende een brok in de keel van de directeur te horen. Het kostte hem geen enkele moeite mee te leven met de man.

De slang was in drie stukken gesneden: kop, romp en staart. Die delen waren in de juiste volgorde neergelegd, precies achter elkaar, maar tussen de delen was steeds een stuk van ongeveer een meter vrijgelaten; ze waren zo neergelegd dat ze de lijn volgden van de kromming van de waterrand. Dat had een wonderlijk en merkwaardig es-

thetisch effect. De drie gedeeltes waren samen langer dan een tram. In het middenstuk paste met gemak een klein kind.

Toen de twee mannen beneden waren aangekomen, klom Rheinhardt op een grote steen bij de kop van de slang. Hildegards ogen en neusgaten zaten hoog op haar platte, puntige schedel en een fijn gevorkt tongetje kwam tussen de krachtige kaken vandaan, die dankzij een steentje dat ertussen was geklemd open bleven staan. Dat leek louter uit artistieke overwegingen te zijn gedaan. De huid van de slang was groen – dezelfde tint als de algen op het water – met zwarte, ovale vlekjes. Rheinhardt bestudeerde geboeid de structuur van het oppervlak waarvan elke schub een kleine git- of grauwwarte spetter vormde. Op de plaats waar het middenstuk was doorgehakt was een felrode dwarsdoorsnede van de ingewanden van het dier zichtbaar.

‘Opmerkelijk,’ zei Rheinhardt. ‘Heel opmerkelijk.’

‘Het moet wel het werk van een gek zijn,’ riep de directeur uit. ‘Een ontsnapte krankzinnige uit Am Steinhof.’

De grond aan de rand van het water was lichtbruin en zat vol donkere vlekken slangenbloed.

‘Is het een python?’ vroeg Rheinhardt.

‘Hemel, nee,’ zei de directeur. ‘Hildegard is – was – een anaconda, een waterboa.’

‘Niet giftig?’

‘Juist. *Eunectes murinus* is een constrictor. In het wild liggen ze onder water om hun prooi te kunnen grijpen als die komt drinken.’

‘En die wurgen ze dan?’

‘Ja, of ze verdrinken ’m. Hun kaken zijn erg sterk. Ze kunnen grote dieren zonder al te veel moeite onder water houden.’

‘Hoe groot?’

‘Een volwassen hert kan niet aan die kaken ontsnappen. Grote anaconda’s zoals Hildegard kunnen zelfs grote katachtigen, zoals jaguars, doden.’

‘En mensen?’

‘Er zijn aanvallen bekend, maar het komt zeer zelden voor.’

Rheinhardt bestudeerde de enorme omvang van de slang. Hij kon de uitroep ‘Wat een monster!’ nog net binnenhouden, bang als hij was daarmee de directeur te zullen kwetsen.

‘Hoe lang is Hildegard?’

‘Bijna negen meter. Pythons kunnen nog langer worden, maar die zijn minder zwaar.’

‘Ook voor iemand die misschien wist dat anaconda’s vrijwel nooit mensen aanvallen, moet het een angstaanjagend vooruitzicht zijn geweest om haar domein te betreden.’

‘Juist,’ zei de directeur nog maar eens. ‘Maar de bruoit zou nooit echt gevaar hebben gelopen. Hildegard verblijft al twintig jaar in deze kuil. Ze is...’ De directeur corrigeerde zichzelf. ‘Ze wás gewend aan mensen om zich heen, wat bijna altijd betekende dat er voedsel aankwam. Je zou het gezien haar uiterlijk misschien niet zeggen, maar ze was een heel volgzzaam schepsel.’

Rheinhardt krabde op zijn hoofd.

‘Heeft iemand van de oppassers iets ongebruikelijks gezien? Een bezoeker die zich verdacht gedroeg of iemand die overdreven veel belangstelling voor Hildegard vertoonde?’

‘Nee. Dat zou trouwens heel moeilijk te zeggen zijn, want Hildegard heeft een grote schare toegewijde bewonderaars.’

‘En zijn er misschien mensen die iets tegen de dierentuin zelf hebben? Kent u die?’

‘We zijn het meest geliefde instituut van Wenen, inspecteur.’

‘Zeker, maar ik vroeg me af of u misschien een oppasser hebt ontslagen, die...’

‘Nee!’ viel de directeur hem in de rede. ‘Niemand is ontslagen. En de betrekkingen tussen het bestuur en de oppassers zijn altijd uitstekend geweest. Geloof me nou maar, inspecteur,’ zei Pfundtner en hij wees naar de toegetakelde anaconda. ‘Deze afschuwelijke daad is het werk van een gek!’

‘Dat zou heel goed kunnen, directeur,’ zei Rheinhardt en hij haalde zijn opschrijfboekje uit zijn zak. Op datzelfde moment ging de deur van de slangenuil open en kwam Walter Gundlach binnen.

‘Uw assistent is er, inspecteur.’

‘Dank u, ik kom eraan,’ riep Rheinhardt terug. En op zachtere toon zei hij vervolgens tegen Pfundtner: ‘Denk eraan dat u alleen op de stenen stapt.’ Vervolgens liet hij zijn lege opschrijfboekje weer in zijn jaszak glijden.

De twee mannen beklommen de helling weer en moesten af en toe met hun armen wijd balanceren om niet te vallen. Toen ze bij de deur waren, liet de directeur Rheinhardt beleefd voorgaan. De dokter stond nog steeds naast de stoel met zijn patiënt. Walter Gundlach gebaarde dat Rheinhardt moest doorlopen naar de gang, waar Haussmann, de jonge assistent van de inspecteur, stond te wachten. Zijn gezicht was rood aangelopen en hij hijgde alsof hij had gerend. Zonder een woord te zeggen voegde Rheinhardt zich bij zijn assistent en samen liepen ze een eind de gang in, tot ze konden praten zonder dat er iemand meeluisterde.

‘Het spijt me heel erg, meneer. Er was...’

Rheinhardt had geen behoefte aan excuses. Zo erg te laat was Haussmann niet. Hij was niet van plan zijn assistent de mantel uit te vegen en onderbrak hem. ‘Weet je al wat er is gebeurd?’

‘Nee, meneer. Ik ben meteen vertrokken zodra ik wist waar ik u kon vinden.’

Haussmann haalde zijn opschrijfboekje tevoorschijn en wachtte tot de inspecteur zou beginnen te spreken. Zijn potlood hing boven het onbeschreven papier. In Rheinhardts omwalde ogen verschenen pretlichtjes.

‘Het slachtoffer is een vrouw van negen meter lang en ongeveer 250 kilo zwaar. Ze is alleen bekend onder haar voornaam, Hildegard, en schijnt het lievelingetje van de keizer te zijn.’

De jongeman stopte met schrijven en keek op naar zijn baas.

‘U maakt toch zeker een grapje, meneer?’

‘Het is een slang, Haussmann. Een slang!’

‘Een slang?’

‘Een anaconda om precies te zijn. De dood is waarschijnlijk onmiddellijk na de onthoofding ingetreden. Daarna heeft de indringer zijn slachtoffer verminkt door haar staart af te hakken. Hij heeft zich toegang tot de kuil verschaft door een van de oppassers, Herr Arnoldt, bewusteloos te slaan. Dat is die arme kerel met dat verband. Regel zo snel mogelijk een politiefotograaf en maak een plattegrond van de omgeving. Maak afdrucken van de schoenen van de directeur en die van de twee oppassers, Herr Arnoldt en Herr Gundlach. Kijk daarna of je een afgietsel kunt maken van een van de afdrucken in de

slangenkuil. Herr Arnoldt is zijn geheugen kwijt, maar de dokter zegt dat er een vrij grote kans is dat hij dat weer terugkrijgt. Ik zal hem over een uur of wat ondervragen, misschien heeft hij tegen die tijd meer te vertellen.'

Zijn assistent keek op van zijn opschrijfboekje.

'Dit is wel een beetje vreemd allemaal, meneer.'

'Dat is zacht uitgedrukt, Haussmann.'

Rheinhardt draaide zich om en liep naar de uitgang.

'Meneer?'

'Ja, Haussmann?'

'Waar gaat u heen?'

'Ik ga kijken of het hek om de dierentuin ergens beschadigd is.' Rheinhardt bleef even staan en voegde er toen aan toe: 'O ja, en zoek ook vast naar het moordwapen. Als dat hier nog ergens ligt, moet het makkelijk te vinden zijn. Iets groots, vermoed ik, een bijl of een of ander zwaard.'

Na de verstikkende hitte van het reptielenhuis was de frisse ochtendlucht een verademing.